

PRÆSIDENTEN FOR ØSTRE LANDSRET

København, den 17. februar 1969.

I anledning af, at ministeriet i skrivelse af 10. februar 1969 (L.A. 1969-41002-3) har anmodet om en udtalelse om, hvorvidt det vil være muligt og hensigtsmæssigt at gennemføre en ordning, hvorefter ægteskabs-sager henlægges til én eller enkelte af ret-ternes afdelinger, skal jeg udtale følgende:

Foreløbig bemærkes, at jeg ikke er bekendt med den nærmere baggrund for forespørgslen, men går ud fra, at der bag denne i første række ligger en forestilling om, at en koncentration af disse sager i enkelte afdelinger vil give dommerne i disse et erfaringsgrundlag og en fortrolighed med og indleven i disse sagers særlige problemer, som antages at være til gavn for sagsbehandlingen.

Ægteskabssagerne, hvis antal i østre landsret i 1967 udgjorde 230, fordeles på samtlige afdelinger, dog således at sager fra de rejsende afdelingers territoriale områder tildeles disse afdelinger, som i det omfang det er muligt og hensigtsmæssigt behandler dem på rejserne til tingstederne på Fyn, Falster, Sjælland og Bornholm.

Det vil efter min opfattelse være uheldigt og kunne give anledning til kritik, om man afskærer mulighederne for en sådan „lokal“ behandling ved de rejsende afdelinger. Selvom man imidlertid begrænsede en nyordning til de øvrige sager, ville det i betragtning af sagsantallet blive nødvendigt at fordele sagerne på mindst 3 afdelinger, idet det vil være uhensigtsmæssigt, om behandlingen af disse særlige sager bliver den væsentligste eller en meget væsentlig del af enkelte afdelingers arbejde.

Imidlertid ville man heller ikke under denne forudsætning opnå de fordele, som den skitserede nyordning skulle tilsigte.

Justitsministeriet.

Under den bestående ordning finder der nemlig for så vidt angår bisidderne skifte sted mellem afdelingerne hvert andet år, hvilket man har anset for nødvendigt, dels for efterhånden at give dommerne mulighed for at beskæftige sig med alle grupper sager, idet nævningsager, lejesager og enkelte andre sagsgrupper af praktiske grunde er henlagt til visse afdelinger, dels for at fordele de med arbejdet i rejseafdelingerne forbundne særlige arbejdsbyrder og ulemper nogenlunde ligeligt mellem dommerne, samt endelig under hensyn til værdien ved samarbejde med skiftende retsformænd og meddommere. Man ville således ved en koncentration højst kunne opnå, at retsformanden ville blive „ekspert“ i disse sager, men ikke at afdelingens dommere som helhed repræsenterede en særlig viden og erfaring på dette område.

I den forbindelse skal jeg endelig anføre, at det efter min opfattelse er et fejlagtigt synspunkt, at de heromhandlede sager er af en sådan beskaffenhed, at det skulle være en nødvendighed eller forbundet med nogen særlig fordel, at de behandles af en fast og stærkt begrænset kreds af dommere. De overvejelser, som de giver anledning til, er helt igennem af almenmenneskelig art, og der er intet grundlag for at hævde, at deres behandling skulle kræve særlige forudsætninger, som ikke sædvanligt opfyldes af dommerne, der under den gældende ordning ret hyppigt kommer til at deltage i behandlingen af ægteskabssager.

Jeg finder derfor af de ovenfor anførte grunde at måtte udtale mig imod en nyordning som den skitserede med hensyn til behandlingen af ægteskabssagerne.